

Атеизам

[Српски – Serbian – صري]

Лавренце Б. Бровн

Превод: Мерсед Суљкановић

Ревизија и обрада: Фејзо Радончић

Ревизија: Љубица Јовановић

2014 - 1436

IslamHouse.com

الإحَاد

« باللغة الصربية »

لورانس براون

ترجمة مرثد سوليكانوفيتش

مراجعة: فيزو رادونشيش - ليوبيتسا يوفانوفيتس

2014 - 1436

IslamHouse.com

Атеизам

Први део

Непорециво порицати

Опис: Човек може да негира постојање Бога, али у дубини свога срца је усађена чињеница да он Њега не може да порекне.

„Највећа трагедија у животу је изгубити Бога и да ти након тога не недостаје.“ Ф.В.Нирвуд

Атеисти могу да тврде да они не признају егзистенцију Бога, али виђење хришћана и свих муслимана потврђује да и најутврђенији атеисти у себи до одређеног степена потврђују Божију присутност.

Урођена, али са њихове стране оповргнута свесност о Богу, се код атеисте уобичајено појави и изађе на видело његове свести онда када се налази у стањима стреса, као што то сликовито један цитат из Другог светског рата представља:

„Не постоји ни један атеиста у лисичијој рупи.“¹

Несумњиво да постоје периоди, да ли то било у мучним данима дуге болести или наизглед вечног тренутка бруталног аутомобилског удеса, у којима сви људи схвате стварност нејакости човека и недостатак људске контроле над својом судбином.

Кога човек у тим тренутцима моли за помоћ ако не свог Створитеља? Овакви тренутци тешкоће су потребни човеку, без обзира да ли је он био учени побожњак или пак Атеиста, јер га доводе до спознаје зависности човечанства од много веће реалности од

---

¹ Н.У. Тајмс. 13.04.1944. Куммингс Сермон он Бетан, тхе Филипинес

наше сопствене. Чињеница и реалност која је далеко узвишенија у знању, снази, моћи, управи и части.

У таквим тренуцима тешкоће, када сви људски покушаји остају безуспешни и када не постоји ни један елемент материјалне егзистенције и наде за утеху и спасење, кога ће та особа у том тренутку замолити за помоћ? Колико је тада у тим тренуцима изречених повика за помоћ које су изречене обећањем Богу да се након тога читав живот проведе у покорности? А колико се од таквих обећања у стварности одржи?

Без сумње је да је дан највећег понижења Дан суда, и за човека ће бити ужасна чињеница ако тек тог дана буде признао постојање Бога.

Енглеска песникиња, Елизабет Барет Бровинг, је говорила о иронији беспомоћног човечјег дозивања у својој књизи „Плакање човека“ казавши: „И усне говоре: „Боже, буди милостив“,

Онај који никада није рекао: „Боже, ти си слављен“.

Анализирајући атеисту и скептичара, који се плаше могућност постојања Бога у својој дубини, можда би у том тренутку пожелео неку „молитву скептичара“ да упути која би овако изгледала:

„О Боже, ако постоји Бог, спаси моју душу - ако ја поседујем душу.“²

Због чињенице постојања скептицизма код њега, а који доводи до блокаде и одбијања веровања, како би нека особа која би молила са претходно споменутом молитвом била са тиме у погрешном? Уколико би Атеиста и остао при свом неверовању, неће му по њему бити лошије него пре тога; а ако би веровње уследило након искреног дозивања, онда Томас Џеферсон указује на следеће:

„Уколико нађеш разлог да верујеш да постоји Бог и да имаш свест да живиш под Његовом присмотром и да је Он тиме задовољан, управо са тиме добијаш додатни постицај; као да постоји нада у боље будуће стање и егзистенцију, а кроз које се повећава жеља да будеш достојан тога стања.“³

Уколико нека индивидуа не види а ни не осећа доказ Бога у савршенству свога стварања, може му се дати предлог да још једном погледа у цитат Френциса Бејкона када је казао: „Ја бих најрадије веровао у сва казивања која су споменута у Талмуду и Кур'ану јер су то универзални оквири без нагињања и скретања.“⁴

---

² Ренан Јозеф Е. Прејер оф а скептик

³ Пар, Дејвид Б. Стр.67.

⁴ Ибид стр.16

Даље је следио његов коментар: „Бог није никада начинио неко чудо како би оповргуно Атеизам и убедио га, јер су Његова једноставна дела (стварања оп.п.) сасвим убедљива.“⁵

Приметна је чињеница да и најједноставнији елементи Божијег стварања, иако са Његовог становишта представљају уобичајене и једноставне елементе, они су пак у нашем случају дивни и запањујући и представљају права чуда.

Узми себи као пример за то малу животињицу као што је паук. Да ли неко стварно верује да се та компликована животиња тек тако развила? Само једно то мало чудо може да производи и до седам различитих облика мреже од свилене нити, од којих су неки танки као трачци светлости, али ипак у својој конструкцији јачи од челика. Те свилене нити варирају од еластичних, лепљивих нити за замке за хватање пленова, до неких за производњу јаја за излегање итд. Паук не само да може према потреби, да тих седам врста свилених нити према својим хтењима производи, већ може да их и апсорбује, да их прекине и може да их поново рециклира чак у најситније саставне делове. И ово представља само један мали део чуда која се налазе у пауку.

---

⁵ Ибид.

И ипак поред свега тога се човечанство уздиже у својој ароганцији. Само један тренутак размишљања би требао да људска срца доведе до понизности.

Погледај у било коју зграду и одмах ћеш се присетити и помислићеш на архитекте, а ако погледаш у неку слику, одмах ћеш се сетити сликара.

Али гледање и посматрање и истраживање о компликованим створењима, од хармоније у физичким законима и нуклеарним ћелијама па све до разума, као ни мерење недокучених пространстава свемира не доводи човека до размишљања...никако?

Окружен светом са синхронизованим и компликованим уређајима, ми људи нисмо у стању да створимо ни једно крило мушице. А читав свет и Свемир егзистирају у стању потпуног уређења а који су резултат случајних догађаја који су космички хаос претворили у удобно савршенство?

Неки бирају случајност, а неки стварање.

Атеизам

Други део

Питање разумевања

Опис: Ако ниси у стању да разумеш неколико стварања од Бога, то није разлог да негираш Његово постојање.

Најчешћи аргументи атеиста је њихова потреба за објашњењем питања спајања Бога Који је свеопшти Добročинитељ са присутним неправдама и злочинима у овом свету.

Религиозни људи у таквим изазовима виде само оличење поноса и охолости „интелектуалних“, јер сматрају и схватају да би људи знали боље од Бога како да уређују Његова створења, а уз све то је присутно и непоштовање једног пуно већег нивоа планирања и хтења.

Чињеница да многи људи не успевају у одређеним аспектима живота да нађу смисао, то не би требао да буде разлог губљења вере у Бога. Обавеза човека је да не ставља под упитник особине и присутност Бога или да их пак не негира и да не нагиње ка ароганцији са тиме што ће тврдити да би он био у стању нешто боље да уради; и да прихвати своју позицију човека и створења на овоме свету и да то на најбољи начин искористи.

У поређењу на пример човека коме су страни и непознати начини на који његов газда на послу уређује ствари као и његове одлуке, и да их не разуме, то не доводи до стављања под упитником питање његовог постојања. Обавеза је сваке особе понаособ да води свој посао и да га обавља како је то тражено

од ње како би била плаћена и унапређена. На сличан начин не сме да доводи несхватање Божијег уређења до негирања Његове егзистенције.

Човечанству је боље да схвати са понизношћу, и да прихвати да недостатак са наше стране у схватању Његовог планирања не значи да је Он направио грешку. Он је Господар и Творац створења, а не ми; Он зна све а ми незнамо, Он све ствари уређује сходно Својим савршеним својствима, а ми при свему томе остајемо само Његова слабашна створења током читавог нашег живота.

Збуњене и осетљиве душе којима представља потешкоћу да Божије постојање повежу за неретко грубим и болним животом заслужују у стварности сажаљевање и појашњење.

Када неко прихвати чињеницу да Бог зна шта жели, а да ми незнамо, требао би он или она дубоко у себи да имају убеђење и разумевање да ствари не морају бити баш онакве какве се на први поглед чине.

Можда несрећници у овом човечанству заслужују то из одредђених и непредвидивих разлога, а можда се сада само краткорочно муче и пате како би у вечном животу заслужили вечну награду. Да не заборавимо чињеницу да је Узвишени Бог свом најдражем створењу (тј. посланику Мухаммеду, мир

над њим) осигурао овосветску награду сигурности, упуте и објаве, али је ипак у значајној мери патио на овоме свету.

Испити и муке већине људи једноставно изгледе када их упоредимо са посланичким. И колико год људи да пате, ипак је радосна вест да су Божија најдража створења тј. посланици некада били ускраћени радости овога света, а као замену су им дате награде на ономе свету. И особа се може надати донекле сличној награди онима који тешка искушења и тешкоће овога живота стрпљиво подносе тиме што чврсто верују у Једнога.

Сходно томе не може нека особа да буде убеђена у то да очекује да ће невернички тиранини и тлачитељи а поседници многих радости на овоме свету бити сретни на будућем.

Неколико најпознатијих становника Пакла нам при томе долазе у мисли. Тако на пример, Фараон је живео у изразито раскошном животу чак до те мере да је сам себе био прогласио најузвишенијим божанством. Оно што се претпоставља је да су се мишљена променила онда када су ствари кренуле у супротном смеру. У сваком случају оно што је разумно да се очекује је да ће у свом будућем врелом боравишту бити прилично несрећан и да ће сећање

својих меких тепиха, својих укучних јела, као и својих намирисаних слушкиња у том тренутку и стању нестати.

Већина људи су упознати са искуством да некада неки „диван дан“ због неког догађаја или тренутка постане „ужасним даном“. Нико не даје вредност неком оброку након којег следи развод, нити неку романтичну игру која бива награђена сидом, или пак неко слављеничко вече које заврши са пљачком или саобраћајном несрећом. Како и на који начин да то буде добро?

Слично томе не постоји у овоме животу ни једна радост, без обзира колико она велика била или колико дуго да је трајала, а која неће бити умањена или потпуно избрисана из сећања када особу задеси 100% изгорење тела. Само једна страна шаке представља 1% од комплетне површине људског тела, тако кад би се опржио у кухињи само мали део његовог прста на јагодици (а знамо колико то боли оп.прев.) то одговара хиљадитом делу комплетне површине тела. И ипак иако је тако мало зар свако у том тренутку не заборави свако мало, свако велико, и уопштено све ствари у том тренутку ужасне боли? Ужасни бол комплетног горења, нарочито уколико не

постоји начин искакања или повлачења, је нешто што је ван људског поимања.

А томе сведоче неколико оних који су такво искуство преживели. Бол изгорења комплетног тела прелазе границе људског схватања, чак такав бол никаквим изразом а ни речима не може бити уопште описан.

Ти ужаси не могу бити описани ни од онога ко то није искусио, а ни од онога ко је то искусио, исто као што у том случају ти описи не могу бити схваћени. Оно што је сигурно је да ће дуг боравак у ватри избрисати сва сећања на прошлост, уз додатну чињеницу да:

„...али живот на овоме свету је према ономе свету само кратко наслађивање.“ (Кур'ан 13:26)

Многи људи стављају у питање смисао овог живота, али позиција верника многих различитих религија је управо као што је претходно описано - и човечанство не постоји ни из једног разлога осим да робује једном Богу и да Га обожава. Оно што је подстицај је то да свако и најситније створење служи или као помоћ или као искушење у испуњавању те обавезе за човечанство.

Без обзира на овосветско занимање и околности, човек може да запостави своје обавезе

према Богу и таквој особи (која је верник и практикант оп.прев.) се јамчи милост и опрост за то. На крају овог испитног периода – а који називамо животом – биће дате пресуде и биће поравњавани рачуни, и сигурно је да није најбољи период да у том тренутку човек спозна да су на његовом рачуну само црвена слова.

Френцис Бејкон окончава казивање о овој теми са једним предивним закључком: „Они који негирају Бога заправо уништавају отменост човека, јер сигурно је да је човек сличан животињама у свом телу (тј телесним потребама оп.прев.) и ако не буде са својом душом повезан са Богом он би тиме постао само најобичније и ниско створење.“⁶

Ако би нека особа веровала да након неколико милиона година „стајања“ у месту неког роштиља из њега никне нешто вредно помена, или пак на основу неких покуса од Стенлеја Миллера и Харолда Урејса да ће настати нека праматерија; ипак ће сваки човек бити стављен на питање и биће испитиван о ономе што је носио у својој души.

Сваки човек поседује душу и то је управо та метафизичка прекретница по којој се човек разликује од животиња.

---

⁶ Бејкон, Френсис. Атеизам. Стр 16.

Уз то све би они који сумњају у све оно што немају у свом искуству, морали да имају у томе доказ за негирање душе, али ће они по свему судећи ипак закључити да у свему томе немају превелико друштво присталица.

Уосталом се дискусија о томе после тога јасно креће ка смеру природе, истине, знања и доказа, а који представљају логичну одскачну даску за следећи корак, а то је корак ка Агностицизму.